

'Al bijna een generatie lang heeft White Bull, de hartverwarmende gids van Ian Graham, letterlijk duizenden zoekers naar spirituele waarheid in Engeland, Frankrijk, Nederland, België en de Verenigde Staten geholpen en van advies gediend. Het is heel fijn dat nu de wijsheid van White Bull in boekvorm is verschenen. Het is een goudmijn aan informatie over een groot aantal -esoterische en spirituele onderwerpen, die al veel eerder had moeten verschijnen, en die warm zal worden ontvangen door de vele bewonderaars van White Bull over de gehele wereld.'

J.H. Brennan

Auteur van Ancient Spirit en Martian Genesis

Voorwoord

Een paar jaar geleden leerde ik 'White Bull' kennen. Iemand had mij aangeraden om hem te ontmoeten. Hij spreekt met mensen via zijn medium, Ian Graham. Ik vind mediums altijd een beetje griezelig, want ik spreek liever met mensen van persoon tot persoon. Toch voelde ik diep in mijn hart dat het goed was om naar hem toe te gaan, dat ik mijn weerstand nu opzij moest schuiven en dat ik mij moest openstellen voor iets dat ik niet kende.

Terwijl ik naar mijn eerste afspraak reed, vroeg ik een teken om mijn gevoel te bevestigen. En kijk, daar links van mij, recht boven de oude boerderij waar Ian Graham de stem van White Bull laat horen, ontstond een prachtige heldere regenboog. Sind die tijd zie ik een regenboog iedere keer als er iets werkelijk belangrijks in mijn leven gaat gebeuren waar ik enige twijfel over heb of waar ik zenuwachtig over ben. Ik denk dan aan White Bull en ik weet dat het goed is.

Het was een wonderlijke ervaring om tegenover de man Ian Graham te zitten en hem met de stem van iemand anders te horen spreken. Een stem die toebehoort aan een mens die zich White Bull noemt en die niet meer in een lichaam voor ons zichtbaar is. Ik voelde compassie, eerlijkheid en warme belangstelling naar mij toe komen. Vanuit een ruimere dimensie dan die waarin wij hier op Aarde leven, werd ik ten volle gezien als degene die ik werkelijk ben. En, net zoals ik in de natuur merk, ook hier was geen oordeel.

Zoals deze oude ziel White Bull mij vertelde, heeft hij de keuze gemaakt om dicht bij de mens te staan, ter ondersteuning in een tijd van grote veranderingen. Hij biedt een breder perspectief op ons persoonlijk leven, als ook op de wereld waarin wij leven en de natuurlijke wetten waar wij deel van uitmaken. De begripvolle liefde waarmee White Bull al het leven tegemoet treedt, maakt hem tot een goede vriend voor velen. Hij voorspelt daarbij gelukkig nooit de toekomst. Daarvoor heeft hij te veel respect voor de individuele vrijheid van de persoon. De uitspraken die hij doet zijn doorspekt van humor en poëzie. Het zijn belangrijke en mooie gedachten en

ik vermoed dat zij een bron van inspiratie kunnen zijn voor velen.

Hij leert ons te houden van wie wij zijn en te leren dat wij dat op ons heel persoonlijke pad tegenkomen, op weg naar onze heel eigen doelen.

Over deze weg zegt hij: 'Ik kan je niet beloven dat het zonder pijn zal gaan. Net zoals bij een bloem het beschermende vliesje eerst moet openbarsten voordat een knop tot bloei komt, zo moet ieder web van illusie, elk onecht deel in jezelf, ieder geloof aan afgescheidenheid wegvallen voordat je schoonheid en je doel aan het licht kunnen komen en je milde zegeningen de wereld in kunnen stromen.'

Ian Graham heeft zijn leven aan White Bull gewijd door zijn 'instrument' te zijn. In zijn dagelijks leven straalt hij daarbij zijn heel eigen liefdevolle persoonlijkheid uit. Hij is erin geslaagd White Bull in dit boek op een heldere manier te vertolken. Door *God is nooit te laat!* te schrijven heeft hij de stap genomen om nu ook zelf zichtbaar te worden en zo de universele boodschappen van White Bull voor een breder publiek toegankelijker te maken. Dit is een tijd waarin wij een beetje bemoediging hard nodig hebben om de Aarde en onszelf te helen.

'We beseffen vaak niet dat de regenwouden de longen van Moeder Aarde zijn en de rivieren haar aderen. Je kunt dit nog veel ruimer opvatten, als je werkelijk zou inzien hoe zij naar de mensheid de gezondheidstoestand van het collectieve menselijk bewustzijn terugspiegelt.'

Ik hoop dat dit boek u zal raken en een steun zal zijn om te leven in harmonie met de Aarde, uzelf en anderen.

Irene van Lippe-Biesterfeld

Over Ian Graham

Ian Graham werd in 1954 uit Schotse ouders geboren in het graafschap Devon in Engeland, waar hij opgroeide. Na de dood van zijn vader verhuisde hij met zijn familie naar Edinburgh.

Na zijn schooltijd ging hij in India werken, om zijn geschonden ego, omdat hij er niet in geslaagd was om een plaatsje te bemachtigen aan de toneelschool, weer tot bloei te brengen. De maanden die hij in India doorbracht, gebruikte hij om les te geven in toneelspel en voordrachtskunst in de Dr. Graham's Homes te Kalimpong, tehuizen voor behoeftige kinderen, die in 1900 waren opgericht door zijn grootvader, een missionaris van de Church of Scotland.

Tijdens zijn verblijf in Kalimpong, aan de voet van de Himalaya, en op zijn reizen naar de buurlanden Nepal, Sikkim en Bhutan werd voor het eerst de kiem gelegd voor zijn interesse in mystiek.

Toen hij weer terug was in Engeland ging hij in Londen wonen, waar hij tien jaar lang diverse banen had, onder andere als leraar Engels voor buitenlandse zakenmensen, manager van een reizend operagezelschap, liftbediende bij Harrods en secretaris en fondsenwerver voor de Dr. Graham's Homes in Engeland.

Aan het eind van de jaren zeventig ontmoette hij Ruby Tonks, een spiritueel genezeres, en zij vertelde Ian dat hij ook een genezer was. Deze ontmoeting bepaalde de eerste stappen op zijn weg die eind 1983 leidde tot de eerste kennismaking met White Bull.

Tot 1989 werkte Ian alleen in Londen, waar hij een praktijk had als spiritueel genezer en medium. In 1989 kwam de eerste uitnodiging om in Nederland te komen werken, op een manier die duidelijk de hoofafdrukken van White Bull droeg. Vanaf dat moment werd de vraag naar White Bull steeds groter in Nederland, België, Engeland en Frankrijk. Ian en White Bull zijn ook al vier keer in Californië geweest. De langste tijd die Ian sinds 1989 op een en dezelfde plaats doorbracht is zes weken.

In 1998 verhuisde Ian voorgoed naar zijn huis in Normandië, Frankrijk, genaamd 'Cobweb Cottage', dat hij een paar jaar gele-

den gerenoveerd heeft en waar hij, als de tijd het toelaat, graag zijn vrienden ontvangt en in zijn tuin werkt.

Hoe Ian kennismaakte met White Bull

Toen de naam White Bull bijna veertien jaar geleden tijdens een meditatie in mijn hoofd opkwam, dacht ik onmiddellijk aan mijn eerste grammofoonplaat, die ik op mijn nieuwe platenspeler, die ik voor mijn zevende verjaardag had gekregen, draaide. Nog dagenlang daarna gonsde Tommy Steele's uitvoering van 'A Little White Bull' door mijn hoofd.

Ik was negenentwintig en zoals altijd gebeurt bij de terugkeer van Saturnus in de horoscoop, zou er een ware ommekeer in mijn leven plaatsvinden. Een paar weken later hoorde ik voor het eerst van een vriend iets over het verschijnsel 'channeling'. 'Voorzichtig, je wordt voor het lapje gehouden. Zoiets bestaat niet', was mijn eerste reactie. Een week later woonde ik de eerste lezing van een onstoffelijk wezen bij, die via een vrouw genaamd Julie sprak. 'Ik wil graag dat je je bij mijn groep aansluit', zei hij. Na een aantal weken kwam ik als nieuwkomer terecht in een groep onder leiding van Teacher, de gids van Julie. In deze groep zou ik zo'n achttien maanden blijven. Ik was niet zenuwachtig, alleen maar sceptisch, heel erg sceptisch.

We begonnen die avond met een meditatie en zodra ik mijn ogen sloot bevond ik mij in een indiaans kamp. Wat een cliché, dacht ik bij mezelf. De stem van Teacher onderbrak mijn gedachten om mij door het kamp te begeleiden, alsof hij daar samen met mij was. 'Dit ben ik, dat is mijn vrouw en mijn tipi is de derde van links', enzovoort. De camera draaide rond en onder een boom zag ik een grote indiaan die zijn paard vasthield. 'En degene die daar staat is mijn vriend White Bull en hij gaat met jou samenwerken.' Nou ja, ik sloeg steil achterover, alsof ik een mep met een van zijn veren had gekregen!

Toen ik drie weken later aan het mediteren was, kreeg ik het gevoel dat mijn handen steeds groter werden en dat mijn lichaam dik-

ker werd (wellicht tot mijn huidige maten – ik rookte nog steeds, dus dit is dertien jaar en twintig kilo geleden!). Ik voelde mijn gezicht ook veranderen, ik ontwikkelde een paar gelaatstrekken om jaloers op te zijn – hoge jukbeenderen en een flinke onderkaak – net als op de foto's van de indianen die ik wel eens in boeken had gezien. En toen bulderde een stem buiten mijn wil om: 'Ik ben White Bull.' Mijn lot was bezegeld.

Dit zal een goede indruk maken als iemand mij vraagt wat ik doe, dacht ik bij mezelf, maar toen de zoveelste persoon mij glazig aanstaarde, vertelde ik het maar niet meer. Het leek mij zoveel aantrekkelijker dan al die andere uitzichtloze baantjes, die ik had versleten sinds ik mijn dure particuliere kostschool in Edinburgh had verlaten. Terwijl mijn klasgenoten promotie hadden gemaakt bij het bankwezen en op de effectenbeurs, was ik nog steeds 'zoekende' naar wat ik met mijn leven wilde doen. Ik begon ontzettend op te zien tegen de vraag 'Wat doe jij op dit moment, Graham?'

Door mijn gedegen missie-achtergrond van de Church of Scotland zat de programmering om dienstbaar te zijn mij in het bloed en nam ik aan dat mijn roeping om te helpen en te genezen onvermijdelijk was. Maar waarom nu speciaal deze, die mij buiten de periferie plaatste van wat in mijn maatschappelijke omgeving geaccepteerd werd en die de scepticus in mijzelf wakker riep om ertegenaan te schoppen? Na die eerste ontmoeting met White Bull volgden er heel wat nukkige buien en in de twee jaar daarna dat ik voor andere mensen channelde, geloofde ik zelf niet zo erg in wat ik deed, ofschoon ik wel kon merken dat het hen hielp. Maar ik wist dat ik mij niet meer kon verzetten, ik kon me er alleen maar aan overgeven en mijn zoektocht was voorbij.

Op dit moment bestaat er een wereldwijd netwerk van de vrienden van White Bull. Soms ontmoeten zij elkaar op de meest vreemde manieren, bijvoorbeeld als medepassagiers die op verre vliegvelden zijn gestrand of zoals die keer dat de twee enige Europeanen op een binnenlandse vlucht in Japan naast elkaar kwamen te zitten en ontdekten dat White Bull een gemeenschappelijke vriend van hen was. In Nieuw-Zeeland is er een vallei naar hem genoemd,

in België een bestuursorgaan voor kunstenaars en zelfs een platenlabel draagt zijn naam.

Zijn invloed strekt zich ook uit tot andere takken van de uitvoerende kunsten. Een Amerikaanse filmproducent bespreekt de onderwerpen voor zijn films met hem en hij heeft een bijdrage geleverd aan op zijn minst één balletuitvoering bij de Opéra in Parijs, van een van de beste choreografen van de wereld.

De 'vriendenkring' van White Bull omvat alle rangen en standen. Duizenden mensen werden in de laatste veertien jaar tot in het diepst van hun ziel geraakt door zijn grote liefde, zijn warmte én zijn humor, want hij zal nooit toestaan dat iemand zichzelf te lang te serieus neemt, laat staan White Bull zelf. Voor sommige mensen blijft de relatie met hem beperkt tot hun gesprekken. Voor anderen is hij een regelmatige gast in hun leven. 'Het is mij een waar genoegen om je mee te delen dat je vanaf dit moment met mij zit opgescheept' zijn vaak zijn laatste woorden. Hij wordt door veel mensen gevoeld als een liefdevolle aanwezigheid als hij huisbezoekjes aflegt en een visitekaartje in de vorm van een witte veer achterlaat.

Een van die voorvallen vond plaats toen White Bull zichzelf uitnodigde als gelegenheidsvakantiegezelschap voor een depressieve cliënt die naar de Griekse eilanden ging. Hij vertelde de man dat hij zijn aanwezigheid bekend zou maken door middel van een stapeltje witte veren. Op eiland nummer 1 werd de man, toen hij op het strand aan het zonnebaden was, opgeschrikt door een vreemd geluid en toen hij opkeek zag hij een witte gans op hem toelopen. Toen de gans vlak bij hem was trok hij een paar veren uit zijn borst en legde ze op een stapeltje naast de handdoek van de man. Op het volgende eiland werd hij op dezelfde manier opgeschrikt, maar deze keer was het een witte eend die precies hetzelfde deed!

Kortgeleden nog hoorde een Nederlandse cliënt, die gezagvoerder is op een Boeing 747, op tien kilometer hoogte boven de Perzische Golf een stem op zijn radio die vroeg: 'Ben jij dat, Chris?' 'Ja', antwoordde hij, 'wie is daar?' 'Een vriend van White Bull',

kwam het antwoord vanuit de cockpit van een ander KLM-vliegtuig dat zo'n vijfhonderd kilometer achter hem vloog.

Soms getuigt de publiciteit via de pers nou niet bepaald van respect. Een paar jaar geleden verscheen er een spottend stukje over White Bull en mijzelf in het tijdschrift *Tatler*. Het artikel begon met de woorden: 'Ian Graham, in zijn Hackett colbert en zijn corduroy broek ...' (Hoe zou ik mij in hemelsnaam een Hackett colbert kunnen veroorloven? Bij deze afschuwelijk dure herenkledingzaak in Londen hebben bijna alle verkopers een schoolopleiding achter de rug op het exclusieve Eton!) Het eindigde met de uitspraak dat sommige mensen '... enkel en alleen maar werden aangetrokken tot het spektakel van een typisch Engelse heer, die met een Amerikaans-indiaans accent spreekt'.

Momenteel heeft White Bull, of Mister Bull, W.B., His Nibs (Zijne Kaleneterigheid), White Stuff, om maar een aantal van zijn bijnamen op te noemen, zichzelf, door zijn liefdevolle raadgevingen en zijn subtiel gevoel voor humor, binnengeloodst in de harten en zielen van een groot aantal mensen. Meer dan dertig weken per jaar reis ik door Noord-Europa om privé-sessies en lezingen aan groepen over channeling en aanverwante onderwerpen te geven, waarbij zowel White Bull als ikzelf iedere keer weer nieuwe vriendschappen sluiten. God's Genade (Grace, misschien een andere naam voor White Bull) heeft ervoor gezorgd dat ik nog nooit een vinger heb hoeven uitsteken om deze dingen te laten gebeuren. Nu ben ik heel blij, zelfs zeer vereerd, om bekend te staan als zijn Instrument.

Dankbetuiging

Het is een goede zaak dat het boek van White Bull het eerst in Nederland verschijnt, want het is grotendeels te danken aan de vriendelijke houding en grootmoedigheid van een aantal Nederlandse en Belgische vrienden dat dit boek er uiteindelijk gekomen is.

Ik wist al jaren dat dit boek er ooit zou komen, maar ik had niet het flauwste idee wanneer. Ik twijfelde er helemaal niet meer aan dat het moment aangebroken was toen ik onverwacht een computer kreeg, een paar dagen nadat ik had gedacht dat het wel niet lang meer zou duren. Al snel daarna zorgden andere gebeurtenissen er op miraculeuze wijze voor dat ik alles nodig had om te kunnen werken aan de realisatie van dit boek. Van het eerste tot en met het laatste woord werd mijn leven bezielde door magie, zodat ik er, afgezien van het typen, geen vinger naar behoefde uit te steken om alles mogelijk te maken.

Degenen die hebben bijgedragen tot deze magie zijn:

Anna de Schutter, Willem en Melanie Renes, Irene van Lippe-Biesterfeld, Peter en Bernadette de Ridder, Kern Consult bv, Joop en Jeanette Noorlander, Peter Heraty, Erik van der Geest en André Passé.

Mijn innige dank gaat naar hen allen uit.

En tenslotte, voor hun niet aflatende bemoediging en morele ondersteuning tijdens het schrijven aan dit boek, gaan mijn dank en liefde uit naar mijn zielezusters Fiona Macniven en Deborah Sabine. En voor zijn bijdrage aan mijn leven gedurende dezelfde periode, die alleen iemand die van dezelfde ziele-essentie is kan leveren, bedank ik vanuit de grond van mijn hart Frans van Haarlem.

Het is heel goed mogelijk dat jullie jezelf tot op de rand van de zelfvernietiging brengen, het is misschien al één minuut voor twaalf, maar waarom zou het grote moment dat God voor jullie in petto heeft eigenlijk vroeger komen?

Ik ben White Bull

Hallo vrienden, hartelijk welkom. Ik breng jullie een warme en heel liefdevolle groet.

Ik ben heel blij dat ik de kans krijg om mijn grootste wens in vervulling te zien gaan en dat is om jullie te dienen, om je via mijn woorden naar een plaats van diepere vrede, grotere helderheid en een beter begrip te brengen. Nog meer dan dat hoop ik dat mijn lessen voldoen aan de wens om een beetje olie op je levenswiel aan te brengen, zodat je levensreis soepeler en mooier verloopt en je op die manier bevrijd wordt van de beperkingen aan je welzijn.

Het is dus mijn grote wens dat mijn woorden betrekking hebben op je leven van dit moment en hoe je nu, op dit scheppingsmoment, je menselijke bestaan kunt transformeren tot het vieren van alles wat goed is, wat in feite God is. Ik zou niet graag willen dat je mijn lessen gebruikt om je voor te bereiden op een toekomst waarvan anderen je verteld hebben dat die komt, maar om voor jezelf een leven te creëren dat het allerhoogste is dat je op dit moment kunt voorstellen.

Ik wil ook graag dat je weet dat ik je dienstbaar ben namens het Hogere in jezelf en ik hoop dat je de waarheid daarvan zult vinden in de weerklank die je in het diepst van jezelf zult ervaren als je mijn woorden leest. Het grootste compliment dat je mij kunt geven is dus dat je zegt: 'natuurlijk wist ik dit allemaal al!'

Ik moet ook uitleggen wie 'wij' zijn, want ik zou deze lessen niet alleen kunnen overbrengen. Ik zal jullie daarom nu eerst een verhaaltje vertellen.

Er was eens een groepje indianen dat vaak met elkaar uit rijden ging. Op een dag besloot de jongste van het stel echter om er alleen op uit te trekken en zichzelf bloot te stellen aan de uitdagingen van

het leven 'daarginds'. Zonder dat hij het wist volgden zijn vrienden hem en gingen al zijn stappen na, totdat hij besloot om het diepste punt van het ravijn te onderzoeken. Ze hielden hem in de gaten toen hij moeiteloos een weg vond tot op de bodem van het ravijn en ze volgden hem nauwlettend toen hij weer naar boven klom. Maar hij nam een andere weg omhoog en hij was bijna bovenaan, toen hij klem kwam te zitten op een smalle richel. Zijn vrienden keken vol liefde naar hem toen hij zat te piekeren wat hij nu moest doen. Zij waren zo dicht bij elkaar dat ze hem telepathisch konden overbrengen, dat hij niet weer terug naar beneden moest gaan, ook al zou het daar een stuk aangenamer zijn, maar dat hij moest blijven wachten. Zijn vrienden, die altijd op allerlei mogelijke gebeurtenissen waren voorbereid, kozen degene onder hen die hem het meest nabij stond om aan een touw naar beneden af te dalen, zodat hij degene die klem zat kon helpen. De achtergeblevenen, die tevens het sterkst waren, konden op die manier helpen om ze allebei naar boven te brengen.

Ja, beste vrienden, ik ben degene die aan het einde van het touw bungelt!

En achter mij houden mijn, en ook jullie, goede vrienden in de lichtwereld het touw vast. Zij verlangen er net als ik naar om jullie te helpen ontwaken zodat jullie de weg van de Waarheid zullen vinden.